

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/10/2013
Identifikačné číslo spisu:	7012200259
Dátum vydania rozhodnutia:	28.01.2014
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7012200259.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Ing. JUDr. Miroslava Gavalcu PhD. a z členov JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci žalobcu: T., bytom C. právne zastúpeného JUDr. Mariánom Lenhardom, advokátom, M. Gorkého 1, Michalovce, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, (pôvodne Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach, Krajský dopravný inšpektorát, Kuzmányho 8, Košice), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-KE-KDI2-P-17/2012 zo 17. februára 2012, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 09. januára 2013, č. k. 7S/26/2012-27, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 09. januára 2013, č. k. 7S/26/2012-27 **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v sume 67, 88 Eura titulom náhrady trov právneho zastúpenia k rukám jeho právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom zrušil rozhodnutie žalovaného č. p. KRPZ-KE-KDI2-P-17/2012 zo 17. decembra 2012, ako aj rozhodnutie správneho orgánu I. stupňa č. p. ORPZ-MI-ODI2-P-395/2011 zo 16. decembra 2011, z dôvodov podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. d/ OSP a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 531,94 Eura do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Napadnutým rozhodnutím žalovaný ako príslušný druhostupňový správny orgán podľa § 58 ods. 1 zákona o správnom konaní vo veci podaného odvolania žalobcu proti rozhodnutiu správneho orgánu I. stupňa potvrdil toto rozhodnutie a odvolanie žalobcu zamietol podľa § 59 ods. 2 zákona o správnom konaní.

Krajský súd v odôvodnení svojho zrušujúceho rozsudku uviedol, že žalobcovi bola uložená pokuta 100 Eur podľa § 22 ods. 2 písm. d/ zákona o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), ako aj zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu šiestich mesiacov, pričom táto doba začala plynúť odo dňa nadobudnutia právoplatnosti prvostupňového správneho rozhodnutia. Právna kvalifikácia priestupku bola ustálená podľa § 4 ods. 1 písm. a/, § 137 ods. 2 písm. n/ zákona o cestnej premávke (ďalej len „zákon č. 8/2009 Z. z.“). Priestupok bol spáchaný proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. j/ zákona o priestupkoch. Priestupku sa žalobca mal dopustiť dňa 03. júna 2011 v čase o 12:06 hod. tým, že viedol osobné motorové vozidlo továrenskej značky Fiat, prevozného evidenčného čísla I., v Michalovciach po ulici Sobraneckej, kde odbočil na ulicu Lastomírsku a bol zastavený policajnou hliadkou, pričom počas kontroly bolo zistené, že žalobca viedol vozidlo s prevozným číslom, ktorého platnosť končila dňa 24. mája 2011, teda žalobca použil na jazdu vozidlo, ktoré nemožno prevádzkovať v cestnej premávke.

Krajský súd konštatoval, že pokiaľ ide o zodpovednosť za porušenie povinností, ktoré ukladá siedma časť zákona č. 8/2009 Z. z. v ustanovení § 137 ods. 2 písm. n/, na základe ktorého bola kvalifikovaná zodpovednosť žalobcu za porušenie pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom, absentovala v odôvodnení uvedených rozhodnutí zmienka o tom, ktoré z týchto troch právnych skutočností vyhodnocovali správne orgány ako závažné porušenie cestnej premávky, keď citované ustanovenie uvádza vedenie vozidla vyradeného z cestnej premávky, alebo vozidla, ktoré nebolo schválené na prevádzku v cestnej premávke, alebo vozidla vyradeného z evidencie. Žalovaný upresnil na pojednávaní, že za závažné porušenie pravidiel cestnej premávky v danom prípade sa pokladalo to, že žalobca bol viedol vozidlo, ktoré nebolo schválené na prevádzku v cestnej premávke. Uvedená právna kvalifikácia podľa krajského súdu však v danom prípade neobstojí, pretože z § 21 ods. 2 písm. e/ zákona č. 725/2004 Z. z. o podmienkach prevádzky vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 725/2004 Z. z.“) totiž vyplynulo, že prevádzkovateľ vozidla nesmie v premávke na pozemných komunikáciách prevádzkovať vozidlo, ktoré nie je vybavené platnou tabuľkou alebo tabuľkami s evidenčným číslom, alebo osobitným evidenčným číslom, alebo zvláštnym evidenčným číslom, ak takej povinnosti podlieha, alebo platnou tabuľkou alebo tabuľkami s evidenčným číslom iného štátu. O skutočnosti, či žalobca mal schválené vozidlo na premávku na pozemných komunikáciách v naznačenom smere, žalovaný žiadne dôkazy nevyhodnocoval, pretože takéto schválenie ani neexistovalo. Žalobca v čase kontroly nebol vybavený platným evidenčným číslom, čo však nepodliehalo § 137 ods. 2 písm. n/ zákona č. 8/2009 Z. z.. Preto krajský súd uložil žalovanému v ďalšom konaní určiť správnu kvalifikáciu priestupku v nadväznosti na ustanovenie § 4 ods. 1 písm. a/, § 21 ods. 2 písm. e/ zákona č. 725/2004 Z. z..

II.

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov žalovaného

Proti uvedenému rozsudku podal žalovaný včas odvolanie, v ktorom vyjadril názor, že prvostupňový správny orgán pri vydávaní rozhodnutia vychádzal z dostatočne zisteného skutkového stavu veci. Trval na tom, že žalobca porušením ustanovenia § 4 ods. 1 písm. a/ s poukázaním na ustanovenie § 137 ods. 2 písm. n/ zákona č. 8/2009 Z. z. naplnil skutkovú podstatu priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa ustanovenia § 22 ods. 1 písm. j/ zákona o priestupkoch, pretože dňa 03. júna 2011 v čase o 12:06 hod. viedol osobné motorové vozidlo továrenskej značky Fiat, prevozného evidenčného čísla I., v Michalovciach po ulici Sobraneckej, z ktorej odbočil na ulicu Lastomírsku, kde na ulici Lastomírskej bol zastavený ku kontrole, počas ktorej bolo zistené, že menovaný viedol vozidlo s prevozným číslom, ktoré bolo platné do 24. mája 2011, čiže menovaný použil na jazdu vozidlo, ktoré nemožno prevádzkovať v cestnej premávke.

Žalovaný sa nestotožnil so záverom krajského súdu o nesprávnej kvalifikácii skutku tvrdiac, že žalobca mal prevozné evidenčné čísla udelené v zahraničí platné do 24. mája 2011, teda dňa 03. júna 2011 boli prevozné čísla už neplatné. Uviedol, že žalobca bol povinný na území Slovenskej republiky v zmysle ustanovenia § 21 zákona č. 725/2004 Z. z. vykonať kontrolu originality, vykonať kontrolu motorového

vozidla na stanici technickej kontroly a emisnú kontrolu, keďže vozidlo bolo dovezené zo zahraničia. Na základe uvedeného prvostupňový správny orgán kvalifikoval konanie žalobcu, ako porušenie ustanovenia § 4 ods. 1 písm. a/ s poukázaním na ustanovenie § 137 ods. 2 písm. n/ zákona č. 8/2009 Z. z.. Poukázal na § 21 ods. 2 písm. e/ zákona č. 725/2004 Z. z., z ktorého podľa názoru žalovaného jednoznačne vyplynula, že T. prevádzkoval vozidlo, ktoré nebolo vybavené platnou tabuľkou, alebo tabuľkami s evidenčným číslom Slovenskej republiky ani/alebo platnou tabuľkou, alebo tabuľkami s evidenčným číslom iného štátu a tým porušil ustanovenie § 4 ods. 1 písm. a/ zákona č. 8/2009 Z. z.. Taktiež v ustanovení § 137 ods. 2 písm. n/ citovaného zákona, porušením pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom je aj vedenie vozidla, ktoré nebolo schválené na prevádzku v cestnej premávke. Preto podľa žalovaného žalobca závažným spôsobom porušil ustanovenia zákona č. 8/2009 Z. z.. To, že žalobca mal uzavreté povinné zmluvné poistenie či už v zahraničí, alebo na území Slovenskej republiky, žalovaný neskúmal (poistovne vo všeobecnosti pri uzatváraní povinného zmluvného poistenia neskúmajú technický stav vozidla), a to, že žalobca mal vozidlo zákonne poistené, ho neospravedlňuje porušovať zákon č. 8/2009 Z. z..

Na základe uvedeného preto žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní o odvolaní proti rozsudku zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na nové konanie.

III.

Stručné zhrnutie argumentácie žalobcu k odvolaniu žalovaného

K odvolaniu žalovaného sa žalobca vyjadril tak, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu považuje vo všetkých výrokoch za vecne a právne správne a s odôvodnením rozsudku sa plne stotožnil.

Žalobca uviedol, že už tým, že došlo po podaní žaloby k odstraňovaniu chýb v rozhodnutí, žalovaný uznal, že v rozhodnutí pochybil. Aj keď podľa vyjadrenia žalovaného došlo len k vykonaniu opravy „chyby v písaní“, to ešte neznamenal, že sa uvedené rozhodnutie automaticky zlegalizovalo, pretože rozhodnutie žalovaného nebolo dostatočne odôvodnené. Podľa žalobcu žalovaný síce správne zistil skutkový stav veci, avšak svoje rozhodnutie nezdôvodnil, pokiaľ išlo o to, aké vodičské oprávnenie mal žalobca mať v čase kontroly, aby splnil zákonnú podmienku viesť motorové vozidlo podľa tej jazdnej súpravy, ktorú mal v čase kontroly, čím bol daný dôvod pre zrušenie rozhodnutia podľa § 250j ods. 2 písm. d/ OSP.

Podľa názoru žalobcu žalovaný pochybil, ak v rozhodnutí neuviedol, podľa ktorého ustanovenia zákona č. 8/2009 Z. z. postupoval. V čase kontroly bolo síce správneho orgánu zrejmé, že žalobca nebol držiteľom vodičského oprávnenia skupiny B+E, avšak vo svojom rozhodnutí žiadnym spôsobom nebolo odôvodnené, ako dospel k takejto úvahe v zmysle § 75 zákona č. 8/2009 Z. z.. Žalobca trval, na tom, že z dôvodu právnej istoty a preskúmateľnosti rozhodnutia bolo neakceptovateľné vyjadrenie uvedené v stanovisku zo dňa 27. júna 2012, kde správny orgán uviedol, že „nepovažoval za potrebné podrobne rozpísať a vysvetliť ustanovenia § 75 citovaného zákona“. Žalobca sa až z uvedeného stanoviska dozvedel, ktoré ustanovenie zákona vlastne bolo aplikované pri rozhodovaní a ako. Žalobca v odvolaní poukázal na to, že rozhodnutie správneho orgánu je nepreskúmateľné aj vtedy, ak správny orgán svoje rozhodnutie neodôvodní, hoci dôvody jeho rozhodnutia možno vyvodiť z obsahu administratívneho spisu. Skutočnosť, že rozhodnutie je zrozumiteľné pre orgán, ktorý ho vydal, nepostačuje, pretože rozhodnutie musí byť zrozumiteľné aj pre ostatných účastníkov konania. Takéto rozhodnutie nemožno považovať za rozhodnutie vydané v súlade so zákonom. Vzhľadom na uvedené, navrhol, aby Najvyšší súd SR rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny a súčasne uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 67,88 Eura.

IV.

Argumentácia rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu

Prvostupňový správny orgán začal na základe doručeného spisového materiálu ORPZ-MI-ODIL-P-210/2011 dňa 01. decembra 2011 konanie o priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky

proti žalobcovi.

V rozhodnutí konštatoval, že žalobca viedol vozidlo s prevozným číslom platným len do 24. mája 2011, čiže žalobca použil na jazdu vozidlo, ktoré nemožno prevádzkovať v cestnej premávke a týmto konaním porušil ustanovenie § 4 ods. 1 písm. a/ zákona č. 8/2009 Z. z. s poukazom na § 137 ods. 2 písm. n/ zákona, za čo bol uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. j/ zákona o priestupkoch.

Pri určovaní druhu sankcie a jej výmery správny orgán prihliadol na závažnosť priestupku, spôsob spáchania, jeho následky, na okolnosti, za ktorých bol spáchaný a na osobu páchatel'a. Správny orgán určil druh a výmeru uloženej sankcie v zmysle platnej právnej úpravy, pričom prihliadal najmä na to, že vedenie vozidla s neplatným prevozným číslom (čiže vozidla, ktoré nemožno prevádzkovať v cestnej premávke) je závažné porušenie zákona č. 8/2009 Z. z.. Taktiež bral do úvahy skutočnosť, že menovaný za posledné dva roky nebol riešený za žiaden priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, a preto bola sankcia uložená v dolnej polovici sankčného rozpätia.

V.

Argumentácia rozhodnutia žalovaného

Žalovaný napadnuté rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol s odôvodnením, že prvostupňové správne rozhodnutie bolo vydané tak po skutkovej aj právnej stránke v súlade s platnou právnou úpravou. Uviedol, že v právnej kvalifikácii priestupku ustálenej prvostupňovým správnym orgánom podľa § 4 ods. 1 písm. a/ s poukazom na § 137 ods. 2 písm. n/ zákona č. 8/2009 Z. z. bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. j/ zákona o priestupkoch.

V odôvodnení žalovaný poukázal na ustanovenia § 123 citovaného zákona, podľa ktorého každé vozidlo podliehajúce evidencii musí mať pridelené evidenčné číslo; evidenčné číslo prideli a tabuľku s evidenčným číslom vydá policajný zbor, kde držiteľ vozidla prihlasuje vozidlo do evidencie vozidiel. Poukázal tiež na § 137 ods. 2 písm. n/ citovaného zákona. V ďalších dôvodoch opísal iba podanie priestupcu, v ktorom v podstate uznal, že nemal platné prevozné čísla, avšak na ďalšie odvolacie námietky neprihliadol.

Žalovaný konštatoval, že vykonané dokazovanie postačuje na spoľahlivé zistenie stavu veci a skutkové zistenia prvostupňového správneho orgánu majú v ňom oporu. Zároveň zdôraznil, že prvostupňový správny orgán postupoval v súlade so základnými pravidlami konania a hodnotením dôkazom, ktoré je vecou správnej úvahy správneho orgánu a zabezpečil presné a úplné zistenie skutočného stavu veci.

VI.

Právny názor NS SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 OSP v rozsahu odvolacích dôvodov postupom podľa zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „OSP“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 OSP) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 202 v spoj. s § 250s OSP podanie odvolania prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (§ 250ja ods. 2 v spoj. s § 250l ods. 2 OSP) a po neverejnej porade senátu jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nebolo dôvodné a rozsudok súdu prvého stupňa bolo potrebné potvrdiť. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 28. januára 2014 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím číslo SLV-PS-1120/2012 zo dňa 12. decembra 2012 v zmysle § 21 ods. 11 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o

zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zrušilo ku dňu 31. decembra 2012 okrem iných aj rozpočtovú organizáciu Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Košiciach, pričom práva a povinnosti zrušenej organizácie prešli dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Nakoľko pôvodne žalovaný ako právnická osoba uvedeným dňom zanikol, účastníkom konania na strane žalovaného sa stalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky z titulu právneho nástupníctva. Pod všeobecným označením žalovaný v texte je preto nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu o zrušení rozhodnutia žalovaného, ktorý potvrdil prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu, ako aj o zrušení prvostupňového rozhodnutia, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. j/ zákona o priestupkoch pre porušenie § 4 ods. 1 písm. a/ zákona č. 8/2009 Z. z. s poukazom na § 137 ods. 2 písm. n/ zákona č. 8/2009 Z. z., za čo mu bola podľa § 22 ods. 2 písm. d/ zákona o priestupkoch uložená pokuta vo výške 100 Eur a zákaz činnosti viezť motorové vozidlá na dobu 6 mesiacov.

Preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, najmä z toho pohľadu, či vzhľadom na odvolacie námietky žalovaného súd prvého stupňa správne právne posúdil danú vec.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ zákona č. 8/2009 Z. z. vodič je povinný použiť na jazdu len vozidlo, ktoré možno prevádzkovať v cestnej premávke. (pozn. 6)
Poznámka 6 odkazuje na zákon č. 725/2004 Z. z..

Podľa § 137 ods. 2 písm. n/ zákona č. 8/2009 Z. z. porušením pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom je vedenie vozidla vyradeného z cestnej premávky alebo vozidla, ktoré nebolo schválené na prevádzku v cestnej premávke, alebo vozidla vyradeného z evidencie.

V zmysle ustanovenia § 47 ods. 1 SP rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie. V zmysle ustanovenia § 47 ods. 3 SP odôvodnenie rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Žalovaný správny orgány tvrdil, že na podklade vykonaného dokazovania bol správne prijatý záver o tom, že žalobca naplnil skutkovú podstatu priestupku proti plynulosti a bezpečnosti cestnej premávky podľa § 4 ods. 1 písm. a/ v spojení s § 137 ods. 2 písm. n/ zákona č. 8/2009 Z. z..

Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa o nedostatkoch v právnej kvalifikácii skutku kladeného za vinu žalobcovi. Správne orgány v rozhodnutiach konštatovali, že dňa 03. júna 2011 žalobca viedol vozidlo s prevozným číslom, ktorého platnosť končila dňa 24. mája 2011, teda žalobca použil na jazdu vozidlo, ktoré nemožno prevádzkovať v cestnej premávke.

Podľa odvolacieho súdu takéto vymedzenie skutku nebolo postačujúce. Správne orgány síce v rozhodnutí uviedli, že žalobca porušil ustanovenie § 4 ods. 1 písm. a/ s poukazom na ustanovenie § 137 ods. 2 písm. n/ zákona č. 8/2009 Z. z., avšak z odôvodnenia ani jedného z rozhodnutí nemožno vyvodíť naplnenie skutkovej podstaty priestupku kladeného za vinu žalobcovi. V odôvodneniach uvedených rozhodnutí správnych orgánov absentovala zmienka o tom, ktorú z troch právnych skutočností taxatívne vymedzených v ustanovení § 137 ods. 2 písm. n/ zákona č. 8/2009 Z. z. vyhodnotili správne orgány ako závažné porušenie cestnej premávky. Vyššie citované zákonné ustanovenie, rovnako tak ani ustanovenie § 4 ods. 1 písm. a/ zákona č. 8/2009 Z. z., nezakotvili porušenie povinnosti vodiča spočívajúce vo vedení vozidla s neplatným prevozným číslom. Správne orgány vo svojich rozhodnutiach nijako nezdôvodnili, v čom bol pri tvrdenom spáchaní priestupku žalobcom rozpor so zákonom č. 8/2009 Z. z., a preto takéto rozhodnutia nemožno považovať za súladné so zákonom; ich odôvodnenie

bolo jednoznačne nepostačujúce.

Nedostatok v odôvodnení správneho rozhodnutia nemožno odstrániť dodatočným doplnením dôvodov či spresnením skutku kladeného za vinu žalobcovi zo strany správnych orgánov (dodatočné poukazovanie na príslušné ustanovenia zákona č. 725/2004 Z. z.). Pokiaľ má mať rozhodnutie o uznaní priestupcu vinným a o uložení sankcie nielen represívny ale aj nápravný charakter, musí byť z neho bez akýchkoľvek pochybností jasné a zrejmé, akým spôsobom, konaním či nekonaním priestupku k priestupku došlo a konkrétne čím bola naplnená skutková podstata priestupku.

V predmetnej právnej veci teda je nevyhnutné jednoznačne konkretizovať naplnenie skutkovej podstaty priestupku s uvedením, porušením ktorých ustanovení zákona č. 8/2009 Z. z. v spojení so zákonom č. 725/2004 Z. z. k nemu došlo - teda konkrétne porušenie povinnosti musí byť formulované s ohľadom na vyššie uvedené zákonné ustanovenia, nakoľko „vedenie vozidla s neplatným prevozným číslom“ v slovenskom právnom poriadku ako priestupok proti plynulosti a bezpečnosti cestnej dopravy obsiahnuté nie je.

Uvedený záver krajského súdu o nedostatočnom odôvodnení a nezrozumiteľnosti správnych rozhodnutí, s ktorým sa stotožňuje aj súd odvolací, nemôžu spochybniť ani odvolacie dôvody žalovaného. Dôvody správneho orgánu musia byť účastníkom konania zrejme už zo samotného správneho rozhodnutia a ich nedostatok nemožno odstrániť dodatočne, napríklad doplnením či spresnením odôvodnenia na pojednávaní v rámci preskúmavacieho konania pred krajským súdom, či uvedenom v odvolaní proti rozsudku krajského súdu.

Nedostatočnému odôvodneniu, až nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného navyše nasvedčuje aj to, že žalovaný sa vo svojom rozhodnutí nezaoberal všetkými odvolacími dôvodmi žalobcu, jeho námietky nevyvrátil, ani sa s nimi inak nevysporiadal. Rozhodnutie žalovaného (ako i prvostupňového správneho orgánu) teda nespĺňa zákonné požiadavky na správne rozhodnutie vyplývajúce z ustanovenia § 47 Správneho poriadku.

Odvolací súd preto dospel k záveru, že nemožno nič vyčítať krajskému súdu, ktorý sa podrobne zaoberal všetkými žalobnými námietkami a dospel k správne názoru o nedostatku dôvodov a nezrozumiteľnosti správnych rozhodnutí oboch stupňov, pričom svoj právny záver aj náležitým spôsobom odôvodnil. Odvolacie námietky žalovaného neboli podľa názoru odvolacieho súdu spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c a § 250k ods. 1 OSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania podľa jeho vyčíslenia (vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného) v sume 67,88 Eura, ktoré pozostávajú 60,07 Eur za písomné podanie na súd - vyjadrenie k odvolaniu žalovaného podľa § 14 ods. 1 písm. b/ a režijného paušálu vo výške 7,81 Eura podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.